

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*La fotografia «A
l'alba», de Joan
Portes, fou elegida
com a la millor
fotografia pel jurat i
pels assistents al
Sopar de Motxilla.*

Núm. 243
Novembre
desembre
2002

Butlletí de la SEAS, 243 – Novembre-desembre 2002

CICLE TALAIES COMARCALS

15 novembre – conferència «Montnegre», per Josep Maria Panareda, a les 20,30 h. a la SEAS

17 novembre – excursió al turó Gros del Montnegre, amb sortida del Parador a les 7 h

13 desembre – conferència «serra d'Ancosa», per Josep Nuet, a les 20,30 h. a la SEAS

15 novembre – excursió al puig Castellar (serra d'Ancosa), amb sortida del Parador a les 7 h

10 gener – conferència «serra del Tallat», per Ignasi Aldomà, a les 20,30 h. a la SEAS

12 gener – excursió al Tossal Gros de la serra del Tallat, amb sortida del Parador a les 7 h

MATINALS

24 novembre – excursió a Sant Pere Sacama (Baix Llobregat). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres).

FE D'ERRATES

*En el butlletí núm. 242 va aparèixer a la pàgina 245 una taula en la qual hi havia un títol erroni. El correcte era: **Taula Windchill de Sensació Tèrmica.***

15 desembre – excursió a Olivella i Santa Susanna (Garraf). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres).

19 gener – excursió a la serra de Collserola (Baix Llobregat). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres).

ALTA MUNTANYA

15-16 novembre – excursió al pic d'Eina (Núria)

13-14 desembre – excursió al Carlit (Capcir)

24-25 gener – excursió a la canal del Príncep (Ulldeter)

PESSEBRE DE LA SEAS

30 novembre i 1 desembre – col·locació del Pessebre de la SEAS al Comabona (Cadí)

7a. CAMINADA POPULAR

Ens plau d'informar-vos que el nombre de participants a la Caminada Popular per Collserola, celebrada el 6 d'octubre, va ser de 451, xifra que mai no havia estat aconseguida.

LA IMPORTÀNCIA D'UN CONCURS FOTOGRÀFIC

Des de la nostra Secció sortosament sempre hem tingut molt clar que, a més de les activitats pròpiament muntanyenques, calia realitzar-ne d'altres que fomentessin la inquietud cultural, i ja ben aviat, coincidint amb la lenta i feixuga recuperació després de la desfeta de la Guerra Civil, la SEAS reinicià les activitats l'any 1948 comandada per l'aleshores president Ramon Pascual. I una de les primeres activitats que s'organitzà fou la del Concurs fotogràfic que es va mantenir fins a l'any 1953, quan la SEAS va deixar de tenir activitat. Cal destacar que durant l'edició del 1951 s'hi presentaren ni més ni menys que 235 fotografies. El nostre concurs era aleshores l'activitat més notable portes enfora.

Com tots sabeu, la SEAS reinicià de nou l'activitat l'any 1963 de la mà d'en Fulgenci Baños, i tres anys després, a la tardor, endegàvem de nou el Concurs el qual se celebrà cada any fins el 1971 en què de nou desaparegué. Tenim constància que l'any 1970 s'hi presentaren un total de 110 fotografies, coincidint amb una època (la tercera de la SEAS) en la qual hi hagué una gran participació de gent jove que també feu possible la celebració dels Concursos de

Literatura i de Pintura i Dibuix. Fou una època inquieta afavorida, sens dubte, per la necessitat social d'un canvi radical a causa de la dictadura franquista. La politització de molts dels companys traslladà la seva tasca fora de la SEAS i això fou la causa de la desaparició dels tres concursos.

De nou, però, i ja en el que podríem definir com a època actual, el Concurs fotogràfic tornà a veure la llum l'any 1998 gràcies als companys Josep Maria Rius, Joaquim Carbonell i Isidor Cònsul. La participació és menys espectacular que la que hi hagué durant les anteriors edicions; ara estem parlant des del 1998 al 2002 de 24, 42, 42, 63 i 39 fotografies, o dit d'una altra manera (8, 14, 14, 21 i 13 concursants).

Considerem que el nombre de participants, tot i que voldríem que en fossin més, no és el més important en una activitat com aquesta. Ara com abans, el més important és que la SEAS segueixi obrint-se a activitats de caire cultural i, no hi ha cap mena de dubte, que un Concurs fotogràfic és una magnífica oportunitat per presentar-nos com a entitat als santjustencs i convidar-los de pas a donar-li més vida.

Hem de fer el possible per mantenir una activitat com aquesta que tant prestigi ens dona.

RESULTAT DEL CONCURS FOTOGRÀFIC DE LA SEAS DEL 2002

El Concurs fotogràfic de la SEAS del 2002 ha tingut la participació de 13 concursants, vuit menys que el darrer any.

L'important augment de participants de l'anterior edició no ha tingut continuïtat i això ens fa pensar que caldrà efectuar possiblement algun canvi a l'any 2003 per tal d'aconseguir més participació.

El jurat va ser format per Albert Xanxó, Carles Vallès, Lluís Carbonell i Carles Xavier Pons, atorgant el dia 9 de setembre del 2002 el següents premis:

- Millor col·lecció: «Miralls», de Maria Cònsul
- Millor fotografia: «A l'alba», de Joan Portes
- Fotografia més original: «...sobre mineral», d'Antoni Anguera
- Millor fotografia en excursions de la SEAS: «Abocat a la vall», de Josep Maria Rius

Una de les fotografies de la millor col·lecció «Miralls», de Maria Cònsul

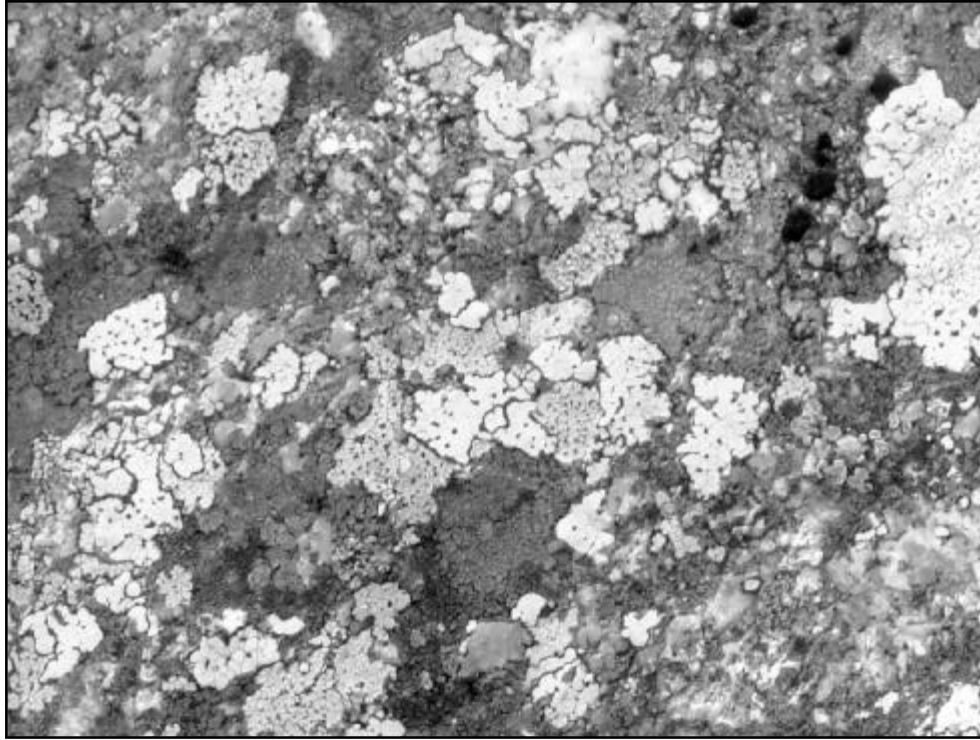
*«Abocat a la vall»,
de Josep Maria
Rius, fou la
fotografia
guanyadora de les
excursions de la
SEAS*

Durant el Sopar de Motxilla, celebrat el 28 de setembre al bar de l'Ateneu, al qual assistiren 59 companys, va ser atorgat per votació popular el premi a la millor fotografia a «A l'alba», de Joan Portes.

Patrocinadors

Els patrocinadors que han fet possible aquesta edició han estat La Caixa d'Estalvis i Pensions, l'Ajuntament de Sant Just Desvern, Finques Amat, Recallwis Buser i la Unió de Botiguers.

«...sobre mineral», d'Antoni Anguera. Premi a la fotografia més original

Reconeixements

Durant el sopar tingué lloc el reconeixement de la SEAS a la tasca duta a terme per la Maria Lluïsa Sanz i el Ferran de la Fuente com a iniciadors de la nostra **Caminada Popular**, la qual enguany compleix ja la seva setena edició.

També aprofitant l'ocasió que proporciona el Sopar de Motxilla, es va fer el reconeixement als companys que han estat socis de la SEAS durant 25 anys. En aquesta ocasió han estat: Joan Gómez, Just Fosalva i Albert Riera.

El Concurs al butlletí

Voldríem fer avinent a tots els nostres lectors que som conscients que, en publicar en el nostre butlletí les fotografies guanyadores en blanc i negre, es perd gran part de la vàlua que les ha fet guanyadores dels seus respectius premis perquè el color juga un important paper a les fotografies.

El nostre interès, però, és recollir l'esdeveniment al nostre portantveu com a part de la nostra petita història que anem fent pas a pas.

DAMAVAND, la muntanya més alta d'Orient Mitjà

Josep Perpiñà i Palau

Amb als seus 5.680 m d'altura, s'aixeca a només 80 quilòmetres del mar Caspi, una de les muntanyes més impressionants de l'orient. La seva figura esvelta i aïllada s'aprecia a gran distància, convertint-se en punt de referència inevitable per a les mirades dels residents i els nouvinguts.

Aquest volcà inactiu, està situat a l'Iran, bressol de l'imperi Persa i

molt a prop d'una de les ciutats més grans i sorolloses del món, com és Teheran.

Sense tenir cap dificultat tècnica, l'alçada i la quantitat de sofre i gas que desprèn la muntanya en la seva part més alta, fan del Damavand una muntanya difícil i que es fa respectar.

Amb aquests factors no gaire encoratjadors, ens vàrem proposar durant el mes d'agost de l'any passat, accedir al Damavand.

Després d'escollir la cara sud, com a opció més adequada, vàrem iniciar l'ascens al campament de Gostandsara a 2.900 m. En aquest

Vista del Damavand, camí de Gosfandsara

indret totalment àrid, gairebé com tota aquesta part del país, ni amb cap de les condicions pròpies d'un refugi, vàrem muntar un campament "base" amb provisions suficients per intentar fer cim durant els pròxims 6 dies. Un temps bo, i una ruta directa, feia que sempre tinguéssim visualment i com a referència el punt més alt de la muntanya. Des d'allà baix, semblava bastant inaccessible.

Per on es deu pujar? era la pregunta més ignorant que ens podíem fer.

Al campament trobem els primers que baixen "How are you Summit? Yes, altres no, a 5.200 m., etc... Encara que el comentari més freqüent era. L'olor a "sofre" és increïble, insuportable. "El sofre m'ha tombat".

El còctel alçada i sofre era sense cap dubte la gran dificultat del Damavand.

Però les notícies encara serien molt pitjor en les properes hores. Ens arribà la notícia de la mort d'un alpinista iranià. El mal temps l'havia sorprès de baixada i va caure per alguna de les arestes del "fals cim". Silenci, respecte i preocupació va envoltar el campament; era evident que notícies així no afavorien l'eufòria de la sortida.

Quantes persones o expedicions teníem per sobre nostre?. Era una altra pregunta que ens fèiem. Averiguem que pocs, només unes 30 persones intentàvem fer cim per la

cara sud. Polacs, xecs, francesos i més que res iranians, que per cert, tenen el Damavand com a un dels símbols nacionals, on es rendeix culte i mereix un gran respecte entre la població persa.

Amb 5 hores de suau camí prou marcat i deixant la vall Kafar a la nostra dreta, arribem a un indret anomenat Bargah, antic refugi avui pràcticament inutilitzable, on els expedicionaris munten les seves tendes a l'entorn d'una gran tenda amb guarda. Bargah es troba a 1.300 m del punt de partida. És a dir a 4.200 m aproximadament.

Aquell aire "tallat" típic dels 5.000 m, es fa notar. Amb moviments lents i evitant esforços innecessaris intentem passar les primeres hores en el campament que ens ha de permetre fer cim. Muntem les tendes i això sí, "ens fan el dinar i el sopar", portem un guia-cuiner excel·lent, al menys és el que et sembla quan no has de fer res. A la tarda es comenta la jugada i es mira amunt. La tartera sembla infranquejable. Vols dir que hi ha ziga-zaga? No havia vist cap tartera com aquella. Senzillament eren 900 m sense cap respir.

El dia següent, també amb bon temps, fem 700 m d'aclimatació pel mateix camí, que hem de fer el dia de l'atac al cim. I podem veure en primera persona el que representa aquella immensa pujada de pedres i roques. No hi ha un altre remei, poc a poc i sense pensar-ho gaire ens

Darrers metres abans del cim a 5.400

plantem gairebé a 5.000 m. Ningú hi havia pensat, però de seguida algú diu " Ens queden només 700 m i hem de tornar a baixar... i demà una altra vegada aquesta tartera? Què hi farem! això vol dir aclimatar-se. Havíem arribat gairebé a tocar la neu. Però cap avall i a descansar.

A la tarda discutim l'hora de sortida i intentem averiguar entre els iranians el temps que farà. Ens diuen que al matí bo i a la tarda tempesta. Sembla que el dia següent tampoc farà bon temps. Malgrat que volíem estar algun dia més en aquest campament de 4.200 m, decidim atacar el cim el dia següent. Roba lleugera i poc material em sembla la

millor alternativa. No sembla que faci massa fred. Es calcula entre 6 i 8 hores d'ascens. Sabia el que havia tardat a pujar la tartera, unes 3 hores, però no sabia calcular el temps que tardaria a fer els 600 m restants ni el terreny que ens trobaríem.

L'expedició iraniana surt a les 2 de la matinada, la nostra a les 4. Per què? No ho puc entendre però un cop presa la decisió pel grup, s'ha acabat qualsevol discussió; equip i amunt. Les coses positives d'aquesta decisió eren les habituals: menys fred, més llum, però en contra el risc més a prop del mal temps.

En el meu cap, només estava passar ràpid la tartera i poder veure

quin terreny em trobaria. En menys de 3 hores vàrem fer els 900 m. Perfecte! l'acimatació havia donat els seus fruits. Ens plantem a la "ice fall" o AbshrYakhi. Poca neu i un paisatge típicament volcànic és el que podem veure. Amb algun pendent i grimpada important però sense cap preocupació per la seguretat, ni arestes, ni cap altra situació que ens pogués afectar, ens acostem poc a poc al "fals cim" a 5.400 m i podem apreciar el lloc final cap el punt més alt. Sabíem que era el lloc on molts diuen "adéu". L'alçada es fa notar i l'olor de sofre comença aparèixer. Efectivament, veiem com molts tornen o estan en un estat deplorable; amb vòmits o amb mal de cap.

No sé per què, però, les coses ens anaven prou bé. No teníem símptomes de res. Encara que la gran preocupació era el temps. Els núvols començaven a aparèixer de tots els indrets. Uf! ens queda molt i el temps pinta malament!, torno a recordar. Per què a les 4? Ens plantegem què fer. Però el terreny és obert i podem veure amb claredat el que ens queda. La tornada sabem que no serà fàcil, però no hi veiem gaire perill. Tartera avall i prou. Endavant!

De cop apareix una olor fortíssima de sofre, el terra es converteix en una catifa de pedres desfetes procedents dels gran blocs de sofre que coronen tot el volcà amb plaques de neu i gel que agraim. I de tant en tant "geisers" de gas.

Perfecte!, sensacional!, el que tot just necessitem per anar de pressa en els darrers metres. Bé, de què ens queixem, ja ho sabíem. Només es tractava de saber quan i quant.

Sense parar, però amb un ritme tremendament lent, continuem fent un pas, un altre i un altre. Respirarem aire nociu. En ocasions sembla que cremi. Els pulmons necessiten més oxigen; estem a 5.500 m i en canvi només rep aquest aire poc generós.

A 30 metres del cim, veig una noia asseguda i clavada en una roca. De lluny m'ho miro i em pregunto "Si no li queda res, com és que no pot?". Quan vaig arribar a la darrera placa de gel vaig saber i notar en la pròpia pell el que passava: 2 o 3 geisers junts i la quantitat de sofre més gran del volcà es trobava en aquell indret. Semblava que "allò" franquegés el cim. La darrera dificultat estava allà; només a 30 metres. Recordo perfectament aquells darrers 100 m de desnivell, vaig tardar una hora exacta, per un terreny de poc pendent, que en altres condicions hagués tardat 10 o 15 minuts. La veritat és que mai vaig pensar a donar la volta, estava massa a prop. Era qüestió de tenir paciència. Ho vaig veure clar. Feia cim, estava segur! I així va ser.

En el cim vaig poder apreciar amb dificultat els 400 m de diàmetre que té el volcà. No puc dir que fos una estona agradable; mal temps, escassa visibilitat i la famosa olor.

Què hi farem!. Vàrem arribar tres. La resta ho varen deixar a 200 i 300 metres. La veritat és que el dia anterior, entre l'experiència de la tartera, els comentaris dels que baixaven i tot allò que et passa pel cap, vaig pensar que em costaria obtenir la fotografia de rigor.

La tempesta ens va enganxar de ple a la baixada. Neu, vent i tot allò que és habitual en aquests casos. Però no feia massa fred i la visibilitat era suficient per encarar la tartera amb èxit. Amb unes 4 hores ens vàrem plantar al campament amb l'alegria habitual en aquests casos. El descans era merescut i després del te obligatori a dormir directament.

El dia següent només quedava baixar al campament base, gairebé de

"pícnic" i contemplar el paisatge com a turistes. I evidentment esperant que algú dels que pujaven ens preguntés. Summit ?

En resum, una experiència més. Una muntanya de lluny sensacional, però que a mesura que hi vas accedint, esdevé una mica decebedora. I finalment a dalt... el que el temps et permet... En aquella ocasió ben poca cosa.

Ara bé amb 10 dies i amb unes 200.00 ptes pots fer una de les muntanyes més desconegudes del món amb els seus encants i decepcions. Tot i així, cal recordar que mai no hi ha dues ascensions iguals. Per tant, qui sap amb una altra experiència quina valoració se'n pot fer.

Pessebre de la SEAS 2002

**US DESITGEM UN
BON NADAL
i
UN BON ANY 2003**

Nadal glaçat - Nadal ardent
d'un flamareig que el lloc no entén;

Nadal adust - Nadal en flor
d'un bell infant nat sense plor;

Nadal cruel - Nadal que riu
amb l'orb i el pobre i el captiu!

Tot era clos, tothom dormia
quan va esclafir el cant vehement;
un dels pastors, tocat pel vent,
va destriar la melodia
i va fer el crit que ens reunia:
Nadal. Nadal!

NADAL
Carles Riba

EL PLAER DE CAMINAR PELS GR

Fulgenci Baños

Actualment la gent està descobrint que el fet de caminar pot esdevenir un plaer. Hi ha, però, qui no ha deixat mai de caminar i d'aquests en tenim un bon estol: uns pel mitjà rural en què discorre l'activitat de la seva vida i d'altres perquè han descobert, en un moment o altre, aquest plaer que dèiem, justificant-lo amb una dèria o afecció determinada; qui és arqueòleg amateur estudiant el nostre art romànic o qualsevol altre; el botànic herboritzant o el geòleg seguint la morfologia de l'esquelet petri del paisatge; o bé sense justificar res, tan sols pel plaer de contemplar una sortida de sol, sentir l'aire fred a les galtes, fugir de l'horitzó tancat de les parets que limiten els carrers de la seva ciutat i deixar la vista lliure fins a l'infinit.

El fet és que el nombre de caminadors augmenta cada dia, i a part de les afeccions que esmentàvem i altres que ignorem, els dies de lleure són molts els qui deixen el confort de la llar, la comoditat de l'automòbil o l'atracció de la televisió per fer els seus 20 o més quilòmetres a peu. Algú ens dirà que això és una moda, però no és cert. Una moda és quel-

com per exhibir, un esport de moda és un espectacle i no hem trobat mai públic contemplant una renglera de caminadors al llarg d'un camí, ni el diumenge al vespre s'ha fet el reportatge d'una marxa per la "tele". Encara més, el caminar és un esport, pot ser que sí, però portat al límit és més que un esport, qui sap si justament el retorn de les coses i la vida als seus orígens.

Però aquest caminar, aquest vagar pel país no és nou a Catalunya. Fa més de cent anys que en tenim una tradició i són molts els centres, clubs i entitats que han aplegat, per afinitat de sentiments, generacions de caminadors, excursionistes, que han seguit els camins del país descobrint i explicant a altra gent que hi ha una mena de vida diferent, altres costums, una història petita amagada, un monument inèdit, uns paisatges, tot, en una gran quantitat de guies i descripcions que formen una bibliografia extensa, moltes

d'elles clàssiques i vàlides en les descripcions, però d'actualitat dubtosa a causa de les transformacions de les condicions i sistemes de vida i al canvi de les comunicacions, com és el cas de les de Cèsar August Torras, Artur Osona o Juli Soler, totes elles esgotades, o bé les modernes o més recents publicades pel Centre Excursionista de Catalunya, l'Arxiu Bibliogràfic de la UEC, o per altres entitats de comarques, que es detallen a la bibliografia de cada camí GR

Aquests camins de GR són dedicats especialment als visitants forans, que vinguts potser amb una limitació de temps –vacances, viatge turístic o temporada de descans– puguin disposar d'uns dies per poder fer una descoberta del país, amb la llibertat d'organitzar-se ells mateixos el recorregut i les etapes, sense l'emotllament d'una agència comercial, amb coneixement dels serveis que trobarà durant la marxa,

els punts de proveïment i de descans, les dificultats del camí i el terreny, els paisatges i les coses que li poden ser amenes, sense la rigidesa d'horaris. Una aventura plàcida de descoberta d'un país inèdit, la llibertat de la natura a ple aire. Valls i rius, muntanyes, boscos, prats i cultius nous per ell, una vegetació des d'alpina a semidesèrtica. Una sorpresa a cada revolt del camí, un monument a cada poble –si és que no ho és tot ell–. Això és fàcil, per poca preparació física que hom tingui; només cal una mica de coratge i ser prudent amb si mateix. Aquests camins són traçats per tal que puguin ser recorreguts per tota classe de persones: adults i infants, en grups d'amics, de familiars o en solitari, cosa no recomanable si no teniu un esperit fort o vulgueu trobar un gaudi espiritual, com en Jean-Jacques Rousseau el *promener solitaire*.

La GR-11 segueix el camí que va del refugi d'Ulldeter al Coll de la Marrana. Al fons s'alça majestuós el Bastimente. Foto de Jordi Gironès

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de juliol del 2002

– Es revisen els detalls referents a la Caminada que tindrà lloc el primer diumenge d'octubre i, d'entre altres temes, es decideix que en aquesta edició es regalarà de nou una samarreta.

– Es fa esment del curset que tindrà lloc durant aquest mes de juliol al Casal de Joves, dirigit a fomentar l'ús del rocòdrom instal·lat, allí. La SEAS hi ha col·laborat coordinant la participació dels monitors especialitzats a través de Joan Portes.

– Josep Maria Rius, informa sobre el proper Concurs fotogràfic que tindrà lloc al setembre i dona a conèixer que s'hi ha afegit un nou esponsor.

– El Consorci de Turisme del Baix Llobregat, que forma part de la Direcció General de Turisme de la Generalitat, ha demanat a cada centre excursionista que facilitin les dades adients sobre el millor itinerari de muntanya que es pugui fer al seu terme municipal. Des de la SEAS farem la col·laboració a través del company Ferran de la Fuente. La idea és acabar fent-ne un llibre.

Reunió del 3 de setembre del 2002

– S'informa sobre la posició de la nostra Federació d'Entitats Excursionistes queixant-se a la Generalitat sobre la nova legislació que afecta el Parc d'Aiguestortes. Les alegacions van dirigides a evitar que el món excursionista quedi afectat per les noves mesures excessivament restrictives, les quals no han estat ni tan sols comentades prèviament amb la nostra Federació.

– Es comenta com ha anat el curset del juliol dirigit al rocòdrom i es constata que ha mancat coordinació amb els monitors, per la qual cosa s'acorda que per a altres ocasions des de la SEAS no ens en farem càrrec si no ho organitzem de principi a final i no com a intermediaris.

– Joan Fernández ha donat una acurada informació sobre la restauració de la *Rosa dels Vents* de la Penya del Moro. La restauració que duu a terme l'Ajuntament millorarà el dibuix amb un gravat més marcat. Es considera interessant fer-ne una reinauguració a la pròpia Penya del Moro quan estigui enllestida.

– Una vegada rebudes les fotos presentades al Concurs fotogràfic es comenta la baixada de participants que hi hagut comparant-ho amb l'any passat. S'ha passat de 21 a 12. Es comenten les possibles causes i es

decideix estudiar alguns canvis que puguin millorar la participació per l'any vinent com podria ser el cas d'endarrerir a mitjan setembre el període de recollida de fotografies i algun aspecte sobre la propaganda que es fa al poble. Es decideix analitzar-lo més endavant.

—Jordi Gironès presenta a la Junta els nous preus del butlletí en les dues modalitats possibles. L'una amb offset com fins ara amb el cost de 213,51 euros i l'altra mitjançant làser a 177 euros (ambdós sense IVA i amb 300 exemplars). Finalment es decideix fer-ho amb làser tant pel cost menor com perquè sembla donar una millor qualitat a les fotografies.

Reunió de l'1 d'octubre del 2002

—Josep Maria Rius, en qualitat d'organitzador del Concurs Fotogràfic, comenta als assistents la seva queixa per les bromes que a vegades es fan en relació als premis atorgats que recauen sovint en algun mateix company. La majoria decideix fer arribar la queixa als possibles causants per tal d'evitar la imatge negativa que es pot donar amb aquesta actitud.

—Es revisen els darrers detalls sobre l'organització de la Caminada Popular i es comenta la possibilitat que enguany hi hagi més participants en haver detectat més interès per gent de fora del poble.

FONS BIBLIOGRÀFIC

Relació dels darrers llibres adquirits o donats a la SEAS:

Itinerari de Natura Ca n'Oliver-el Castell (Castellar del Vallès). Centre Excursionista de Castellar.

Sortides amb família a quatre passes de Barcelona-1. Jordi Bastart. Editat per Pòrtic, 2002. Recull d'itineraris assequibles a fer-los en família.

50 itineraris a peu per Catalunya. Josep Mauri. Editorial Cossetània, 2001. Recull d'uns dels millors itineraris excursionistes que es poden fer al nostre país.

Santa Creu d'Olorda. Història d'un poble que no pogué reeixir. Josep Maria Jordà. Editat per la Parròquia de Santa Creu d'Olorda, 2002. Detallada història del que ha estat Santa Creu. En el llibre també es fa esment del nostre itinerari i llibre sobre Santa Creu (1981).

Vocabulari sobre geologia (català, castellà i anglès). Editat per la Universitat de Barcelona, 2002. Vocabulari pràctic molt útil per als estudiosos o interessats en geologia.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVI, núm. 243

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès, Antoni Anguera i Ferran de la Fuente (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa) i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Fotografia de Joan Portes, premiada com a millor fotografia del Concurs Fotogràfic 2002 pel jurat i per votació popular	
Calendari	250
Editorial: la importància d'un concurs fotogràfic	251
Resultats del Concurs Fotogràfic de la SEAS 2002	252
Damawand: la muntanya més alta de l'Orient Mitjà, per Josep Perpiñà	255
El plaer de caminar pels GRs, per Fulgenci Baños	260
Informació de la SEAS	262

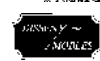
Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES